

اخبار

چرا اجرای واکسن زدن رهبر انقلاب یک مسئله گفتمانی است؟

۲ صیانت دینی از هویت ملی

حجت الاسلام رفیعی در جشن زیر سایه خورشید:

روش اهل بیت(ع)

گره‌گشایی از کار مردم است

مجمع فعالان اسباب بازی ایرانی اسلامی تشکیل شد

عبادت خدام رضوی از خبرنگاران حادثه‌دیده در واژگونی اتوبوس

پخش بیش از ۳۴ هزار دقیقه برنامه در دهه کرامت

انتظار داری کارهایت پیچ نخورد؟

۲

کسی که نگذاشت کرونا به تعارض علم و دین تفسیر شود

پرویز امینی، جامعه‌شناس با انتشار تصویری از تزریق واکسن ایرانی به رهبر انقلاب در رشته تویییتی نوشت: «در آغاز کرونا، بسیاری نقد ناپجایی بر علم جدید کردند و کرونا را نشانه شکست و به خاک مالیده شدن بینی آن تلقی کردند. اما به تدریج نمایان شد که راه‌های کنترل این بیماری مهلک خصوصاً واکسیناسیون به دست‌های نیرومند آن است. علم جدید رقیب یا خصم دین نیست و شکست یکی، پیروزی دیگری نیست. رهبر انقلاب از آغاز این بیماری پیچیده، با مرجعیت بخشیدن به نهاد علم پزشکی در مواجهه با کرونا، از معدود افرادی بودند که نگذاشتند کرونا به تعارض علم و دین تفسیر شود».

احسان بی‌قید و شرط

سید عزت‌الله ضرغامی با انتشار حدیثی از مولای متقیان در توئیتر به احسان بی‌قید و شرط اشاره کرد. ضرغامی در این تویییت نوشته است: «می‌گویند سفارش «الانسان عبید الاحسان» امام علی(ع) عام و بی‌قید و شرط است. یعنی هر انسانی، بنده محض هر نوع احسانی است. این واقعیت، هم فرصت است و هم تهدید! در احسان به مردم غفلت نکنیم و مراقب احسان دشمنان باشیم».

آین روزها

درباره بنیابی تاریخی و تخریب شده در اماکن متبرکه

گنبد «میرولی بیگ» کوچک‌ترین رواق تاریخ حرم

محمدرضا انصافی: در صفحه نخست رواق، پیش از این چند بار به معرفی بناهایی در حرم رضوی پرداختیم که امروزه یا تخریب شده‌اند و یا نامشان تغییر کرده است و نمی‌دانیم دقیقاً در کدام بخش اماکن متبرکه قرار داشته‌اند. نمونه اخیر آن «گنبد آپک میرزا» بود که شرح آن را خواندید. امروز می‌خواهیم درباره یکی دیگر از بناهای حرم مطهر صحبت کنیم که مورخان برای آن، دو احتمال در نظر گرفته‌اند؛ اینکه یا تخریب شده است و یا نام آن را تغییر داده و با تغییر تزئینات حفظ کرده‌اند. این بنا منسوب به نخستین حاکم شهر مشهد در دوران سلطنت سلطان‌حسین بایقراست؛ امیر مبارزالدین محمدولی بیگ مشهور به «میرولی بیگ». نام وی در متون تاریخی با

مالک رحمتی خبر داد ۵ گام آستان قدس برای حمایت از شرکتهای دانش بنیان

قائم مقام تولیت آستان قدس رضوی گفت: با توجه به تأکیدات تولیت آستان قدس رضوی، حمایت از شرکتهای دانش بنیان در دستور کار جدی ما قرار دارد و این حمایت‌ها را از طرح ایده تا مرحله تجاری‌سازی محصول خواهیم داشت. به گزارش آستان‌نیوز، مالک رحمتی دبروز و در آیین رونمایی از دستاوردهای فناوریانه و دانش بنیان بنیاد بهره‌وری موقوفات آستان قدس رضوی که در محل مؤسسه بذر و نهال رضوی برگزار شد، گفت: با توجه به نیاز کشور شرکتهای آستان قدس در دوره جدید فعالیت خود، رویکرد دانش بنیان را مد نظر قرار داده‌اند که با نتایج خوبی همراه شده و بخشی از آن در نمایشگاه دستاوردهای فناوریانه به نمایش گذاشته شده است. گفتنی است در این مراسم، از پهباد سم‌پاش کشاورزی و جدیدترین کیت‌های تشخیص، به عنوان دو دستاورد جدید فناوریانه که با همکاری و پشتیبانی شرکت صنایع پیشرفته رضوی از شرکتهای دانش بنیان به مرحله تولید رسیده است، رونمایی شد. همچنین تازه‌ترین دستاورد دانش بنیان مؤسسه بذر و نهال رضوی در عرصه تولید بذرها هیبریدی دیگر محصول رونمایی شده در این مراسم بود. رئیس بنیاد بهره‌وری موقوفات، حمایت از شرکتهای دانش بنیان را یکی از اهداف راهبردی در آستان قدس رضوی برشمرد و تصریح کرد: در این حوزه پنج مرحله پشتیبانی پیش‌بینی شده است؛ نخستین مرحله حمایت از ایده‌های دانش بنیانی است که پنج شرکت زیرمجموعه بنیاد بهره‌وری موقوفات این حمایت را انجام می‌دهند و سایر شرکتهای نیز در صورت ضرورت این اقدام حمایتی را دنبال خواهند کرد، مرحله ...

درباره میرزا عبدالجواد نیشابوری، عالم نامدار مدفون در حرم رضوی

ادیب شگفت‌انگیز

توانمند تبدیل شد و در مدرسه علمیه نواب به تدریس ادبیات عربی پرداخت. **■ دانش، قناعت و دیگر هیچ** ادیب اول را انسانی بسیار سختکوش توصیف کرده‌اند؛ طالب علمی که می‌تواند اسوه‌ای کامل برای طلاب و دانشجویان دوران ما باشد. او هیچ مانعی را بر سر راه علم‌آموزی خود برنمی‌تابید. با وجود ضعف بصری، شب‌ها تا صبح بیدار می‌ماند و به مطالعه می‌پرداخت. بسیار اهل قناعت بود و حتی زمانی که به او پیشنهاد کردند در آستان‌قدس به عنوان مدرس فعالیت کند و از مواجب کافی آن بهره‌مند شود، حاضر به قبول این مسئولیت نشد؛ او نمی‌خواست به هیچ وجه از زی طلبگی خارج شود. ادیب به ندرت از وجوه شرعی استفاده می‌کرد و با درآمدی که از راه تدریس

توانمند تبدیل شد و در مدرسه علمیه نواب به تدریس ادبیات عربی پرداخت. **■ دانش، قناعت و دیگر هیچ** ادیب اول را انسانی بسیار سختکوش توصیف کرده‌اند؛ طالب علمی که می‌تواند اسوه‌ای کامل برای طلاب و دانشجویان دوران ما باشد. او هیچ مانعی را بر سر راه علم‌آموزی خود برنمی‌تابید. با وجود ضعف بصری، شب‌ها تا صبح بیدار می‌ماند و به مطالعه می‌پرداخت. بسیار اهل قناعت بود و حتی زمانی که به او پیشنهاد کردند در آستان‌قدس به عنوان مدرس فعالیت کند و از مواجب کافی آن بهره‌مند شود، حاضر به قبول این مسئولیت نشد؛ او نمی‌خواست به هیچ وجه از زی طلبگی خارج شود. ادیب به ندرت از وجوه شرعی استفاده می‌کرد و با درآمدی که از راه تدریس

■ پایان راه میرزاعبدالجواد در دهه ششم زندگی خود، گرفتار بیماری شد و این بیماری به تدریج توان او را گرفت و سبب گوشه‌نشینی او شد. با این حال، هنوز هم شاگردان بسیاری از دریای علمش بهره‌مند می‌شدند. در اردیبهشت ۱۳۰۴، بیماری ادیب شدت گرفت و شاگردان، او را به بیمارستان منتصریه، قدیمی‌ترین بیمارستان فعال شهر مشهد که در کوچه جنت (خیابان ارگ) قرار دارد، منتقل کردند. ادیب پس از این انتقال، دیگر به حجره قدیمی خود باز نگشت؛ در شب پایانی عمر، شب ششم خرداد ۱۳۰۴، از یکی از شاگردانش خواست تا یکی از اشعار بسیار قدیمی زبان عربی را برای بررسی ادبی با هم مرور کنند؛ وقتی شاگرد به بیت ۲۹ آن شعر رسید، ادیب چشم خود را بست و به سرای باقی شتافت. پیکر رنجور او را پس از تشییعی درخور، کنار دیوار غربی دارالسیاده حرم رضوی به خاک سپردند. ادیب آنسی ویژه با حضرت ثامن‌الحجج(ع) داشت و زیارت مرتب و اظهار ارادت خود نسبت به مقام امام(ع) را در سراسر عمر ترک نکرد. از شاگردان نامی وی می‌توان به استادان ملک‌الشعرای بهار، بدیع‌الزمان فروزانفر و محمدتقی مدرس رضوی اشاره کرد که بعدها در عرصه ادبیات، شهرتی عالمگیر پیدا کردند.

ادیب اول، در خانواده‌ای تنگدست و کشاورز متولد شد و از بخت بد، در اوان کودکی، بیماری آبله گرفت و همین مسئله سبب نابینایی یک چشم و کم‌بینایی چشم دیگر او شد؛ با این حال، حافظه‌ای شگفت‌آور داشت که موجب شد با همه محدودیت‌ها، در مکتب‌خانه روستا به آموختن مقدمات بپردازد.

مطابق نقشه‌های این دوره، محل آن بین مسجد بالاسر و پشت‌سر قرار داشت. جالب است این رواق و گنبد، فضایی بسیار کوچک داشته و شاید بتوان آن را در زمره کوچک‌ترین رواق‌های تاریخ حرم رضوی به شمار آورد؛ فضای زیر این گنبد که در شمال‌غربی بقعه مطهر امام‌رضاع) قرار داشت، چیزی حدود ۶ مترمربع بود و به احتمال زیاد، کاربری آن فقط برای دفن اموات و ایجاد مسیری برای عبور و مرور بوده است. اگر این انطباق را بپذیریم باید بگوییم گنبد محمدولی بیگ در طرح‌های بازسازی و توسعه بناهای حرم مطهر، از دوره قاجار تا جمهوری اسلامی، تغییر و تبدیل یافته و امروزه بخشی از محدوده بین مسجد بالاسر و رواق دارالشکر است.

این بنا هم بدست می‌دهند؛ اینکه گنبد کوچکی داشته و از طریق راهرویی باریک به بیرون از اماکن متبرکه متصل بوده است و نمای داخلی آن را با کاشی و گچ تزئین کرده بودند. به اعتقاد برخی مورخان، احتمال دارد نام گنبد یا رواق میرولی‌بیگ در دوره قاجار به «محمدولی میرزا» تغییر کرده باشد؛ پسر فتحعلی‌شاه و حاکم خراسان در بخشی از دوران حکومت او که در مسجد بالاسر و اطراف آن دست به فعالیت‌های عمرانی زد پس از مرگ، در صفه‌ای کنار مسجد بالاسر دفن شد. در متون دوره قاجار، مانند کتاب «مطلع‌الشمس» اثر مشهور محمدحسن‌خان اعتمادالسلطنه، نام «گنبد مزار ولی‌خان» به چشم می‌خورد و

عنوان یکی از یاران و همراهان آپک میرزا وارد شده است. زین‌الدین علی واصفی در کتاب «بدایع‌الوقایع»، میرولی بیگ را مردی صاحب قریحه و شاعر می‌داند که فرزند او نیز با تخلص «سپاهی»، در سرودن شعر شهرت داشت و از شعرای خوب اواخر عصر تیموری شمرده می‌شد. احتمالاً قدیمی‌ترین اثری که از گنبد میرولی‌بیگ یاد می‌کند، کتاب «خلاصه‌التواریخ» منشی قمی است. وی در سال ۹۹۱ق. به چنین مکانی در حرم مطهر اشاره می‌کند و می‌گوید یکی از رجال مهم دولت صفوی را در آن دفن کرده‌اند. در مجموعه اسناد آستان‌قدس رضوی مدارکی از دوره افشاری، بین سال‌های ۱۱۵۴ تا ۱۱۶۱ق. وجود دارد که مربوط به تأمین هزینه روشنایی در رواق زیر گنبد میرولی‌بیگ

عنوان یکی از یاران و همراهان آپک میرزا وارد شده است. زین‌الدین علی واصفی در کتاب «بدایع‌الوقایع»، میرولی بیگ را مردی صاحب قریحه و شاعر می‌داند که فرزند او نیز با تخلص «سپاهی»، در سرودن شعر شهرت داشت و از شعرای خوب اواخر عصر تیموری شمرده می‌شد. احتمالاً قدیمی‌ترین اثری که از گنبد میرولی‌بیگ یاد می‌کند، کتاب «خلاصه‌التواریخ» منشی قمی است. وی در سال ۹۹۱ق. به چنین مکانی در حرم مطهر اشاره می‌کند و می‌گوید یکی از رجال مهم دولت صفوی را در آن دفن کرده‌اند. در مجموعه اسناد آستان‌قدس رضوی مدارکی از دوره افشاری، بین سال‌های ۱۱۵۴ تا ۱۱۶۱ق. وجود دارد که مربوط به تأمین هزینه روشنایی در رواق زیر گنبد میرولی‌بیگ

نیمکت زندگی

کار را درست انجام بده!

رقیه توسلی: از هر که دل‌تان می‌خواهد بپرسید. از هر که به ذهنتان خطور می‌کند. از پرستاری که تزریق واکسن کرونا، ۷۰ ساله‌ها را انجام می‌دهد یا مأمور شهرداری که کیسه‌های زباله را می‌اندازد توی ماشین حمل یا چوپانی که گله می‌برد چرا، یا کارمند بانکی که حساب‌ها را جمع و تفریق می‌زند یا قنادی که کیک و شیرینی‌ها را می‌گذارد توی فر یا مترجمی که وسط کلمات خارجی و ایرانی می‌نشند و برگردان می‌کند یا گل‌فروشی که رنگ به رنگ گل‌دان می‌دهد دست مشتری یا وکیلی که با تبصره و ماده قانونی می‌رود پرونده موکلش را برنده کند و یا از یک مسئول مافوق و ارشد... از هر که فکر می‌کنید و دوست دارید بپرسید مسئولیت چیست؟ آیا آنجا حکم نمی‌کند وظیفه‌دان و متخصص باشیم؟ بدانیم سرنگ و واکسن و اینترنت و فرهنگ لغت و فر مطمئن نیاز است؟ نباید هر بار چک کنیم کدام نقطه موقت یا ناموقت ایستاده‌ایم؟ وجدان کاری حکم نمی‌کند اندازه کاستی‌ها را تخمین بزنیم؟... خدا خیرتان بدهد... همین... این سؤال و جواب‌ها مهم است... خیلی خیلی مهم است... مهم است چون اتفاق نکرده و تیم خبرنگاران مجروح اتوبوس، مانده روی دست و دلمان. درست مثل صدها اتفاق مشابه که خانواده‌های زیادی را داغدار کرد. رستارن را درد نیاورم از پنجشنبه تا به حال، عده کثیری مثل من از راننده‌ای که زد به کوه تا نرود توی درّه، همان که مهشاد و ریجان و ندا دیگر از اتوبوشش پیاده نشدند و برنگشتند خانه‌شان، یک سؤال دارند؛ اینکه چه کسی مسئول سلامت ترمز و امعا و احشای ماشینی به آن عظمت است؟

از مدیران روابط عمومی و مسئولان هماهنگ‌کننده اداره محیط زیست هم یک سؤال ناقابل دارند؛ چرا دوستانه به بچه‌های رسانه خبر ندادید از کیفیت اتوبوس بی‌اطلاعی تاحداقل کمربندهایشان را سفت‌تر می‌بستند؟ به میز کار گل پاشیده مهشاد کریمی خیره شده‌ام و زبرلبی می‌گویم؛ نه! واقعاً نمی‌شود، نباید به همین راحتی تمام بشود، این ماجرا باید به یک ناچی ختم شود... مطمئنم اوضاع همه‌همکاران روزنامه‌نگار مشابه همین احوال است... هر کدام از ما حقیقتاً آن‌روز همان‌جا بودیم و برای پوشش خبری احیای دریاچه ارومیه سوار اتوبوس مرگ شدیم و تک تک ثانیه‌ها را لمس کردیم... آن‌روز زیر دست و پا ماندیم و از شیشه به بیرون پرتاب شدیم و شنیدم که چطور غمبارترین ضجه‌ها را دوستان و خانواده برای از دست رفتنمان سر دادند. نمی‌دانم، فقط متوجه‌ام که از عصبانیت و غم، لالَم. باید به‌گمانم این روزها کسی یا کسانی بیایند برای دلجویی و تعهد. بیایند با جوابی برای این بی‌مسئولیتی سنگین. این زخم کاری، برای حال و اروانه‌ای که داریم، قلممان را که دمر افتاده، ببینند. تنبیهی، ابراز همدردی، چیزی از خودشان نشان دهند. اصلاً بیایند بگویند فهمیده‌اند مسئول کیست، مسئولیت چیست و خبرنگار چند بخش دارد!؟

مکت رحم الله امره عمل عملاً فاتقنه از پیغمبر(ص) نقل شده است: رحمت خدا بر آن کسی است که کارش را محکم انجام بدهد، متقن انجام بدهد.

